

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννηταξήν,
στέφανον λαχάνων ή πατρὸς δε πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — απ' εσθείας πρὸς έμῃ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι μόνο.
Γιὰ τὰ τένα όμως μέρη—δέκα φ ρ ά γ κ α και 'στὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμούτου στέλεψη
ὅτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ἑποιας ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομίον τέλη.

Μαρτίου τρίτη κι' εἰκοστή,
λαμπρὴς ἡμέρα γελαστή.

Πόνητος πεντακόδια και θοραναίξην,
αἴμ' ἄρνιων και μόσχων κρουνηθὸν δά τρέξην.

**Φαδουλῆς και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Έκείνω τότε τῷ καιρῷ, καθὼς ό κόπος ξέρει,
ό Θεωρῆς εἰλόσσαζε τήν στρουγγά «στὸ νυκτερί,
και πρὸς τοὺς φίλους ἔλεγε ἀμὴν ἀδικερρῆτε
και πάντες γρηγοραίτε,
ἵνα μή πίσωμεν κι' ἑμῆς εἰς ὕπου περσομόν
και τότε δὲν θὰ πάρομεν Πρωτοκλεισιμόν.
Νῦν δ' ὁ Νυμφίος ἔρχεται τὰ μάλαστα φριχτός
ἰν μέσω τῆς νυκτός,
και τρεῖς φορὰς μακρίον ἔκλεινο τὸ κεπίλι,
ὅπου βρατοῦν τὰ κῶστα του σὶ δυνατὰ νυκτερί,
και συμφορὰ 'στὸν ὀκνηρόν κι' ἔκλεινον τὸν ταμπιλῆ,
πῶ δὲν τὸν βρισκομεν ἔμπροσθὸ τῆς χαρυνγῆς τῆς στερῆς.
Νῦν εἰς δαυτῆ τοῦ κενεός ἡ ρώμη κι' εἰρωσείη...
σα; ἴσως πραγματικῶς ἡ νύστα κι' ἡ νυσταίη,
ὅπως, τεχνικὴ προσελίξῃ, μικρὸν ἀβίξεται 'ἴτι
κι' ὕστερὰ θὰ χρῆσασαίτε μὲ μπόλιας ρουσερίη,
κι' ἄστασιθά; θὰ λάβετε πολυμήριον κίπυ,
ἴσθ' εἰ τὴν ἀπίσχυρι κατισπινομένην ὅπου
στέλιον σκίψης ὄψηλαι μὲ περιμένον μῆρισι...
λίγη Σαουλῆς πρὸς Θεωρῆν, ἀκαί πῶς πηγιάνεις, κληρῖ; ρ
λίγη πρὸς τοῦτον Θεωρῆν, ἀνὰ κληρῖ; τὴν δουλιῆ σου,
τὸ πῶς πηγιάνω μὴ 'ρωσῆ; και πῆγιανε κληρῖ σου.»
Ἐπειν αὐτὰ και Ὀκταεὶς εἰσθλῆς 'στὸ Προκτερόριον,
και Κορδονάτιε μαρικί
ἔρώτησαν ἑσπαστικῶς!

μη σκίπτεται 'στὴν Κηρῆσιθὰ νὰ κοπανίση Βέριον.

Λίγει δ' αὐτῷ κι' ὁ Φίλιππος;
τῆς Θείμδος τῆς θείας,
τὰ μάλαστα περίλυπος
ἰν τῆς κικκικθελίας :
«κοντεύει τὸ κεφάλι μου, Διδάσκικλε, νὰ σπάση,»
λίγει πρὸς τοῦτον Θεωρῆς εἰρήνη σοὶ και πασι.»
Και τότε πᾶς μακρύτερον ἀνήκουστον ὑπίστη,
οὐ 'στῆς Βουλῆς; τὰ χρονικὰ περιόμιον οὐκ ἔστι,
κι' ὄρας ἡ συνδέρικισι διήρκεσι τριάντα
ἵνα τὸ ρῆμα πληρωθῆ Καλγάντων και Μεντόριον
πῶς ὁ Κορδονκρούμπικπος μμείηται κατὰ πάντῃ
τοῦ Βάλτου και Κορδωσσερῆ τὸν νῆον Βουληγέρον.
II. — Έκ τῶν κατὰ Θεόδωρον λαμπρῶν Εὐαγγελίον
ἀκούσαμεν τὸ δεύτερον, τρισάξιον βιβλίον.

Έκείνων τότε τὸν καιρὸν,
τὸν εὐτυχῆ και θαλιπρόν,
κλῶ' ὃν ἀγῶνας διεβίη; και τόσας πηνγιγῆρας
εἰ κλασικαὶ μουρλοῦκῆδες; ἰσθῆζον φρενῆρις;
και πηλισιστὰ προσέτριγον ἀνάμωστοι μακίε,
ἰούσῆτες κι' ὁ Θεωρῆς ἀγῶνας ἀγρυπνίε,
και μάτῃ πρῶστικων πῶλων κι' ἔθγυλαν καταρράκῃ.
κι' ὁ Θεωρῆς ἔθγυλε πῶλ' τῆς λίμης ἄτι;
Πηλόσικε; ὁ ὁ φουσανελά; βαθίως ἔκουματε,
οὐ μὴν κι' ὁ Τράκικε, ἔλλοτε φουσανελά; κι' αὐτό,
βαρῆθαι βαρῆθαι 'ρουγλιζέ; ἄγικῃ περκαῖου,
κῶθικε; εἰ τὰ μάτῃ του μισόλενι σαρῆς.
Ἀπῆλκῃ εἰ κι' ἡ φρουρῆ
κι' ἀπικαιμῆθη φανερῆ.

μηδὲ παρίστατο κανεὶς ἐκ τῶν διπλωματῶν,
μηδὲ καμνῆ κρυία,
κλητήρις δ' ἔρουαλίζαν μετ' ἀμαζήκων
Ψηλὰ ἴστα θεωρεῖαι.
Οὐ μὴν καὶ Κορδονάτος,
γερὸν καὶ κοτσονάτος,
ἀπικοιμήθησαν γλυκὰ παρὰ τὰς φουσανίλας,
κί ἦτο τὸ Βουλευτήριον
ὡς εἶδος ὑπνωτήριον,
ἐνθ' ἄγρυπνος παρίστατο ἐ γέρο-παπαρδέλας.
Φ.—Τὸ τρίτον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν μὴ τρέμον...
εἰς τοὺς κειροὺς τῶν ἰσθητῶν καὶ τὸν παροξυσμὸν
βαστάζων ὁ Θεόδωρος σὺν Ἡρακλῆς ἐπ' ὤμων
τὸν Ἄτλαντα τοῦ τρέχοντος Προϋπολογισμοῦ,

καὶ ραδιῶς ἰσθήκων τὸ κοῦτιλο τὸ γαῦρο
κί ἦτο παράδειγμα ἀντοχῆς εἰ τὸσοὺς ὑπνηλοῦς,
καὶ μόνον κάποιον ἔτραγα ἄγιο χαβιέρι μαῦρο,
ἂν κί ἔλεγαν πῶς πούλησε γιὰ πράσινο πολλοῦς.
Καὶ μόνος ἱπαρλάριζε λογῆς λογῆς παρλάταις,
κί ἀπὸ τὸν Κόντι-Ρώμα
τσουρέκια προσερίφοντο μαζὶ μὴ τσοκολάταις
ὅτ' οὐκοιμισμένο κόμμα.

Ἄλλὰ κί ἐν μέρους τοῦ Σκουδὶ καὶ τοῦ Μκυρομιχάλη
ἰδίδοντο τονωτικὰ πρὸς ἄλλους ἐν σπουδῇ,
γιατ' ἔγχαν τίτοια κατανατῆ, γιατ' ἔγχαν τίτοιο χάλι,
ὅπου ἄγχαίνετο κανεὶς τὰ μούτρα των νὰ δῶ.
Καὶ φύρην μίγδην ἔκαινον χαρτιὰ κί ἰσημερίδες
καὶ γόπαις πατημένας,
κί ἔνθεν κάλειθεν ἐθλίπες φαρέλαις πλαταιαῖς ἀρίδες
μὴ χάρις τεντωμένας.

Κί οὔτε σγοινὸν δὲν εἴρισκε κανέναις γιὰ νὰ δέσῃ
κάθε ζυπνὸν κρεμανταλὰ καὶ κάθε κοιμισμένο,
μὰ καὶ τοῦ Τούρκου Πατριῶδὸν τὸ κόκκινον τὸ φεῖο
κατίβαινε κί ἀνέβαινε κί ἔβαινε κουρασιμένο,
ποῦ ἄμυζες πῶς ἔλεγε μὰ τὸ δ χ ι μὰ τὸ ν α ι
πρὸς πάντα τὰ λεγόμενα τοῦ Μπάρμπου Θεόδωρῆ,
κί ὡς Μπίης ὠνεϊρεύτο Τουρκάλας ἀμανί,
ἀτζίμ-πιλάφι καὶ χαλβὰ καὶ χαριμιῶν Οὐρί.
Π.—Τέταρτον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν μὴ φρίκην...

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας
τῆς βρώμας καὶ τῆς λίρας,
ὅπου τὸ πᾶν ὑπέσχετο ἵστούς Ἀδδρητίτας νικην,
εἰς τῶν Ἀδδρητῶν τὴν Βουλὴν
ἐνίκων νικην ὑπνηλὴν
τοῦ κράτους οἱ Πρεσιβυτεροί,
οἱ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι,
καὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ ἄπερνοσαν τὰ κοντύλιζ
χωρὶς ρητόρων λιγυρῶν ν' ἀνάθων τὰ καντύλιζ,
κί ὅλο καρφέδες ἔφερναν ἀπὸ τὸν καρφερὸν
κί ἔλεγαν ὅλοι ν α ι,
κί ἀπὸ τὸ τόσο σταύρωμα κί ἔβαινον τὸ νυκτερὶ
κνελεὶς δὲν εἶχε δύναμιν ἀντίρρησιν νὰ φέρῃ,
κί ὅμοις ἄγιο σήκωναν ἄπκων τὸ κεφαλί
τῶπερναν ὀπιλά παλί.

Κί ἦτο σκληρὸν τὸ θῆμα καὶ πάντας συνεκίει,
καὶ δὲν ζυπνούσαν μερικὸς μηδὲ φωνὰι Σταντόρων,
ἐκάστη δ' ἔδρα τῆς Βουλῆς ἐγόνγυζε κί κί κί κί κί
μὴ τὴν βαρεῖαν πείσιν τῆς ἔδρας τῶν ρητόρων.
Οὐ μὴν κουλούριζα καὶ τυρὶ
ἔτραγαν ἄγιο ζωροί
τῆς πτέρυγος τῆς δεξιάς καὶ τῆς ἀριστερῆς
κί εὐρῆκ' ἐκεί τὴν τυχὴν του καθίνης κουλούρα.

Καὶ βαρβατικὰς ἔρωμα καὶ μύσους εὐωδίαζε
κί ἡ πούλιας ἔτρεμόσθωναν κί ἔβηκε τὸ σαλίτι,
κί ὁ περιούσιος λαὸς μαγάλας ἀπείριζε
τὰ μάτσα των τὰ τοῖμπλικα πρῶι πρῶι νὰ βλείπῃ.
Φ.—Τὸ πέμπτον Εὐαγγέλιον... Ἐκείνῳ τῷ καιρῷ,
ποῦ κολοῦθα ἄγαμα πολλὰ σὺν πατέρῳ,
ὑπορωκοῦσες τῆς αἰγῆς κί ὄθιας γενομένης
ἡμῶν σὺν τῆς Βουλῆς τῆς ἀποκοιμισμένης
ἡ Καρπαθὸς ὁ μακρὸς, ὁ ἀλληγώρηξ, κί ἔλλοι,
κί ἰδόντες τὸ σπαρκατικὸν τῆς συνεδρίας χάλι,
ἦλλ' ἰλαμὰ σαβαχθῶν! αὐτοὺς παρεστῶτας εἶπον
κί ἀπικοιμήθησαν κί αὐτοὶ μετὰ τὸν ἱπλιπικῶν.
Π.—Ἐκτον καὶ σπουδαίτερον ἀκούσετ' Εὐαγγέλιον...
Ἐκείνας τὰς ἡμέρας
ὁ Θεόδωρῆς ἐμάστει μὴ νικητὸν φραγγέλιον
τοὺς τίσσαρας αἶρας.

Τὴν δ' ἐπαύριον, τούτιστι
μετὰ τὴν Παρασκευῆν,
τῶν φρανῶν καθεὶς ἐξίστη
μὴ τὸ Δουναὶ καὶ Λαβεῖν.

Καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
ἡλεοῖθ' ἡ συνεδρία,
κί ὡς στήν ἐκτην τῆς ἱσπείρας
ὁ Στρογγυλῆρις ἔγαυρία.

Φ.—Ὅγδοον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν βαρβάτων...
Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, τὴν μίαν τῶν Σαββάτων,
περὶ τὴν ἔκτην ὄραν
ὁ Θεόδωρῆς ἀνέκραξε ετετίλεισται, τὸν ἦτρα,»
κί εὐθύς τὴν Θεόδωρον
τὴν κατεχαιροκρήτης τῆς δεξιάς ἡ σπείρα.

Ἐκείνος δ' εἶπε τότε :
ἐξυπνήσατε καὶ τρώτες,
καὶ γὰρ λαμπρὸν δεδοξασται τὸ κράτος τῆς Κορδῶνας
καὶ νῦν καὶ ἵστούς αἰῶνας.

»Εἰ δὲ κί ἐγὼ δεδοξασμαι καὶ πάντες σὺν ἐμοί,
ἀλλὰ δὲν εἶναι φέμμα
ὅτι τῆς Κορδῶνας μας ἡ δόξα καὶ τιμὴ
προσθεῖαι καὶ ἴστω Στίμμα.

»Εἰ δ' ἐν ἐμοί δεδοξασται τὴν σήμερον ὁ Θρόνος,
ἄλλ' ἐν αὐτῷ δεδοξασται κί ὁ Θεόδωρῆς συγχρόνως,
εἰ δὲ τὸν Μεγαλόσταυρον ἰδῶρῃσιν ἀβρῶς
ὁ κύριός μοι Βασιλεὺς τῷ Θεόδωρῆ τῷ λαύρω,
τανῶν ἰσταύρωτ' ἐν ἐμοί κί ὁ τῆς Αὐλῆς σταυρὸς,
οὐ μὴν ἰσταύρωμαι κατῶ ἐν τῷ Μεγαλοσταύρω.

»Τὰ ρήματα ἄπερ σήμερον πρὸς τοὺς φιλάτους εἶπα,
τοὺς δι' ἐμοῦ χροτάσαντας ἑθμόστον ψωμί,
οὐκ ἐξ ἐμοῦ προφρονταί, τοῦ γέρο-παρλαπικᾶ,
ἄλλ' ἀπὸ τὸν Κορδῶναρον, ὅς μείνει ἐν ἐμοί.

»Αὐτὸς μοῦ λίγει—Θεόδωρε, μὴ σταματᾶς μενοῦτο
καὶ κάθε τόπος διὰ σὲ νὰ γίνεταί καὶ βῆμα—
ἐκείνος ἐν τῷ Θεόδωρῆ κί ὁ Θεόδωρῆς ἐν τούτῳ,
ἡμεῖς δὲ πάντες ἐν ἐμοί τῇ γηραλίᾳ λίμα.

« Δὲν εἶ, τεκνία προσφιλή, δὲν πίνετε χαμπέρι
 ἀρ' ὅσα τώρα δι' ἑμοῦ ὁ Κόρονος παρλάρει,
 ἀλλὰ κανεῖς ἀκούων με τοιαῦτα νὰ λαλῶ
 ἅς μὴ μὲ συνερίζεται,
 καὶ γὰρ, καθὼς γνωρίζετε,
 μὴ τὰ νυκτέρια γίνεται κουρκούτι τὸ μβαλό.

Π. — Ἐναντὸν Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν πρηνεῖς...
 Ἐβίβη τότε τῷ καιρῷ τῶν ἀληθῶν θαυμάτων
 ὁ Θεὸς ὡς ἐπίπεσε καθ' ὅλων ἀπηνῆς
 καὶ τὸν Προῦπολογισμὸν ἔπηρε δι' ἁλμάτων,
 καὶ ἰδείθη πρῶτος ἔλτης,
 καὶ ἰθρῶν καὶ φίλων ἔγινε μπαμπούλας καὶ ἐριάλτης.
 Ἀπάραι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοιαῦτα προσευχίθη :
 ἘΠάτερ Κορδοναρούμπαρε, ὁ τρίψων τοὺς πατέρας,
 ὅστις ὡτὴν ἐφύσησε 'στὰ λάσια μου στήθη
 καὶ πολλαπλῶν ἀγρυπνιῶν ἐκέρρισα τὸ γίρας,
 καὶ ἰνῶ τὰς ὄψεις ἔβλεπα τῶν ἄλλων ὡς σουδάριον
 ἐγὼ παρίστακ' ἀγρυπνος ὡς θαλερὸν παιδάριον,
 σὺ σέπεις καὶ καρδῶμενοι καὶ τοὺς ἑμοῦς φιλάτους
 πρὸς τὸ καλὸν τοῦ κράτους.

Μὴ τὰ νυκτέρια τὰ συχνὰ τὰ μάτια των ἰσθράβωσα,
 τοὺς ἰσπασα, τοὺς ἔλωσασ, 'στὴ λήμα 'τοὺς παλάβωσα,
 μὰ σὺ, Κορδοναρούμπαρε, γένου πρὸς τούτους Γλωῖς,
 ἵνα τιμᾷ τὸ κράτος σου καθεὶς ἰθρῶς μας δειλαῖος.
 Ναι, Πάτερ, ποὺ προσέρχομαι γιγάντειος σιμά σου,
 σὺ εὐδεις μου τὴν δύναμιν τοὺς πάντας νὰ σαρώσω,
 καὶ ὡς δειδικαῖς μοι τήρησον πιστοῦς εἰς τὸνομά σου
 ἵνα τὴν θείαν δόξαν σου ταχίως συμπληρώσω,

καὶ ἵνα πληρώσας τὰς κενὰς τῶν δούλων σου γαστέρας
 κτυπήσω κατακούτελα μαζὶ μὴ τοὺς ἐστέρας.»
 Τοιαῦτα παρελάλησεν ὁ μίγας Κορδονίδης,
 προσήχετο δὲ παρ' αὐτῷ καὶ ὁ λόγιος Πετρίδης,
 ποὺ μὴ τὸν Ἐστάη κατ' αὐτὰς τὸν διαβόλο του ἔρθη,
 καὶ ὅποιος ρουφεῖται καρτερεῖ
 ἰφώναξε τοῦ Θεοῦ
 χαίρει, Ραββὶ διδάσκαλε, καὶ 'στὸ Ταμεῖο ἴμπηκε.
 Φ. — Δίκαιον Εὐαγγέλιον... Ἐκείνας τὰς ἡμέρας,
 καθ' ἃς ἰσφρίγων παλαιστοὶ τῆς γῆς τῆς νεωτέρας
 καὶ ἰκόπτετο καλιφύλλος τῆς Ἀλτεως Ἰλαία,
 ὁ κύριος Θεόδωρος 'στὸν ὄρνῳτα Βασιλεία
 προσῆλθεν ἀπ' εὐθείας
 ὡσάν εὐσχήμων Ἰωσήφ ἐκ τῆς Ἀρμαβείας.

Καὶ τοῦτε φανερὰ
 πῶς πάει τὸ Κορόνι
 τυλίξας δ' ἐν σινδόνι,
 λευκῇ καὶ καθαρῇ
 καὶ τὴν Ἀστυνομίαν
 τὴν Στρατιωτικὴν,
 τὴν ἔθαψε μὴ μίαν
 παρλάταν πραγματὴν.

Καὶ ὅταν ἀπὸ μακρῶν
 ἔβυγον καὶ νεκρῶν
 τὴν εἶδαν νὰ προβάλλει,
 τίτομα καθίνας ψάλλει:

Ἦ σὺ γλυκὺ μὰς καρ, ὦ τζόγιτ παθαμένη,
τὴν ἀραχλὴ μὰς ράχη τί τάχα νὰ προσμήνι!
Τοιαῦτα ψάλλον κι' ἔλλα
πολλὰ κωθώνη λάλα,
τὴν δὲ φωνὴν ὀξύνουσι
κι' ὄλο τῆς ράχης ἔξουσι,
κι' ἐντρώμιος θεωροῦν
πὺς πάλιν ἡ ρεμπέτις
τῆς κόκκινας γυκατίαις
χωρὶς κουμπά φεροῦν.

Π.— Ἐνδέικτον ἀκούσωμαί οἱ πάντες Εὐαγγέλιον...
Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ, ποὺ τοὺς τραλλοὺς ἀπίουσι
καταμεσῆς τῶν ὁρῶν
χωρὶς τὴν ἐπιτήρησιν κλητῶν κι' Ἀστυνόμων,
καὶ χάλικες ἰστρώνοντο μὴ τὸν ὀδοστρωτήρα,
μόλις τῆς στρώγγας ὁ ποιμὴν ἀνέκραξε ἐπὶ τὸν ἄηρα,»
καὶ μόλις ἀπηλλάγησαν ἐκ τούτου μαρτυρίου
τὰ λαγυρνὰ κι' οἱ τράγοι,
εὐθύς τὸ καταπίτασμα τοῦ Βουλευτηρίου
εἰς δύο διαρράγη.

συνεκλονίσθη δὲ κι' ἡ γῆ μὴ τὰ πολλὰ τῆς μίταλλα
καὶ πᾶσ' Ἀντιπολίτευσις ἐτίναξε τὰ πάλια,
οὐ μὴν ἰεπατώθησαν κι' ἀπάτατα Ταμεία
κι' ἔλλα τοιαῦτα τέρατα συνίθη καὶ σημεῖα·
ὁ Ρῶλλης δὲ κι' οἱ σὺν αὐτῷ μὴ τρώουσι καὶ σπασμῶν
ἰδόντες τὰ γινόμενα κι' ἐκείνων τὸν εἰσαμὸν,
μὰ καὶ πολλοὶ τῆς δεξιᾶς κι' οἱ παρεστῶτες πάντες,
οἱ σταυρώσων πανήγυριον γινάλοιο ὑποστάνας,
ὄρωτες τὸν Θεόδωρον ἀκμαῖον ὡς τὸν ἔρωτα,
τῶν ἔλλων δὲ τὰ μούστια σκασιμένα κι' ἀσιδέρωτα,
ἀνέκραξαν περιεῖδι ἐξ ἑκατέρου κέρτατος:

«ὄντως ἰσθὶν ὁ Θεόδωρῆς μαρξὸς τετραπύρατος,»
Φ.— Καὶ τώρα τὸ δωδέικτον ἀκούσατ' Εὐαγγέλιον
καὶ εὐθάνομεν ἐς ἡμέρας...

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας,
ὅπου τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν προσήγγιζε τὸ τέλος,
κάτω 'στού Βάλτου τὰ χωριὰ
ἰβρόνθησε μὲ κουμποριά,
κι' αὐτὸς ὁ βρόντος ὁ βαρὺς
ἔξῆφσε τὸ κράτος,
κι' ἐτρόμαξε κι' ὁ Θεόδωρῆς,
καὶ καθὲ Κορδονάτος.

Κατὰ πρόσηλθεν μοναχὸς μετὰ μεγάλου θρήνου
'σὸ μῆμα τὸ πολιτικὸν τοῦ πλάνητος ἐκείνου,
ποῦ σύζυλα μὰς ἄφησε μετὰ τοῦ Θεοδωρῆ
καὶ μακαρονίχ χόρτασε μὲ μολόχο τυρὶ.
'Ἐν μίσηρ δὲ τῆ; ἱερὰ ἐκείνης σιωπῆς
κι' ὁ Περικλῆτος μετ' ἑμοῦ προσήλθεν ἀσκεπῆς,
καὶ τὸ μνησίον ἔφρανε
μὲ φύλλα τῆς ἱλαρῆς,
ποῦ πρὸ καιροῦ τὰ ἔξερνα
Βουλῆ καὶ Βασιλῆας.

Καὶ σκύψας περχορῆμα
'σὸυ πλάνητος τὸ μῆμα,
ἔβην κκακίην σχίδια προσεῖδον ἀσκησιμίνα
καὶ δὴ φοκὸλα κάττασπερ κατατοαλλωμιένα,
οὐ μὴν καὶ τὸζα πάλωλλα καὶ βέλι καὶ φρετῆρχν,
πρὸς τάνω δὲ στραφεῖς
ὠγρὸς καὶ κατηρῆς,
προσίβλεψε 'στού μῆματος τὴν κωλοθιδίσαν πέτρην

δὴ Βαλτινὸς ἀντάμπεθς μὲ φρίσα καὶ μὲ κάπαις
καὶ 'σὸ μάθοι τάπαις.

Ἐἶπον δ' ἐκείνοι πρὸς ἐμὲ μετὰ μεγάλης χλιείης :
«ὀρὲ γιὰ ποῦν χλιείαις ;»
ἔειπον δ' ἰγὼ πρὸς Βαλτινὸς : «Τρικοῦπταν τὸν ἀστέρη,»
λέγουσι ἐκείνοι πρὸς ἐμὲ : «σικιτῆ ἀπ' ἰδοῦ πέρα,
καὶ μάθι, παληροφράγκου
καὶ χούφταλο σακατικου,
ποὺς ἔφαγι τὸν Ράγκου
καὶ καθὲ μὰς ἀρέντη
Τρικοῦπη τὸ λεβέντη,
καὶ τούρα ἄηρι πρᾶτικου.»

Ὅσως ἐλάθησαν ἐμεῖ κι' ἐξέβηλον τῆς κάπαις
καὶ μ' ἀφρίσαν 'στίς φάπαις,
κι' ἰσοκῆριζαν ἱερῆς
κι' ἔφριζαν πιστολιᾶς
πρὸς ἐνδείειν χαρᾶς, τιμῆς, κι' ἀγάπης ἐξαιρέτου,
μακρὰν δ' ἀπήνην ἠγῶ βροντῆς ἱριμαραγῶν,
κι' ἰγὼ 'στὰ πόδια τῶβλα μετὰ τοῦ Περικλῆτου
κινῶντων τὴν ἀνάστασιν τοῦ Μακαρονοφράγου.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἔλλωσις λόγουσι ἀγγελίαις.**

Τὸ τεῦχος τῆς Ἐστίας τὸ Πανηγυρικὸν
θαυμάσιον καθ' ὅλα καὶ μὴλ' ἀρχαῖόν,
μ' ἐξώφουλον τοῦ Ἀύτρα πολυρωματισμένον
καὶ περιήγουν ἄβρα κι' ἡμεδαπῶν καὶ ἔτων,
ἀνάμεστον δ' ὠραῖον καὶ γλαφυρῶν εἰκότων
πυλαίται 'στού Κασσῶν πρὸς τρία φράγια μόνον.

Ἐκεῖ παρὰ τὸ Στάδιον, κονιά 'σὸ Γυμναστήριον.
κάθε κυρίαν προκαλεῖ καὶ κάθε εἰρήνην τὸν πάου,
τῆς Κροῖτητῆς Ἄαβύροσ, ὅπου τὸν τοῦ σου χινοῦ
κίτηρον διασκεδάσιον καὶ τῶσαν ἀπορρήτων...
γυρνᾶς ἰδοῦ, γυρνᾶς ἐκεῖ, καὶ νὰ 'σὸ τέρμα φῆλαις,
χωρὶς κανένα νὰ κρατῆ τῆς Ἀριάντης μίτον.

Τὶ πανόραμα μεγάλον, εὐκλείς, ἠφωκίον,
κι' ἐκίρτοις ἰσθικόν,
ἐνθωμίζον τὰς ἡμέρας περιεῖδου μαρτυρίου.
εἰς τὸ θέατρον τοῦ Τόγχα, βέβαιος Ὀφθαλμιατρίου.

Στέλλει μετ' ἄλλων κι' ὁ Ρωμηὸς τῆς δόξης τὸ στεφάνι
'σὸν γυρᾶν διδάσκαλον, τὸν Φαράλη τὸν πάου,
ποῦ τώρα συνεπάρωσα γεμάτος εὐρωστίαν
διδασκαλίαις ἀγαπῆς πενηντοναεταίαν.

Ὁ Φασουλῆς ἐρώτησε τὸν βλάχα Περικλῆτο :
«Εἶδες τὸν Ἀιδουπόπουλο τὴν σῆχῶσις κι' ἔρετο ;
Εἶδες ποῦ πῆγε κι' ἔρετα τὰ κωλοκαυρῶνα
κι' ἔγει δὴ Καταστήματα μεγάλα καὶ τρανὰ
μὲ 'στούς μεγάλους ὁρῶμας μὰς. Αἰλλου καὶ Σταδίου,
ἀνάμεστα λαμπρότητος καὶ τέχνης αἰδίου ;
μὰ καὶ 'στὰ δὴ, βρὸ Περικλῆ, βέβαιος τὴν ἰδὴ σῆχῶσις
κι' ὄλα τῆς μόδας τῆς κομψῆς τὰ νῆα γυρογιάνια,
κι' ἀπὸ τὰ δὴ σωστὸς γαμπερὶ καὶ γαῖαν ἰπῶταξ; βγαίνει.
ἀν ὁμοῦ πρῶτο τζόβενο ἐπιθωμῆς τὰ γένης
πρὸς τὸ Σταδίον προχωροῦν τὸ μαγαζὶ τὸ πρῶτο
γιὰ νὰ ποτῆρῆς τῆς πολὺ καὶ γιὰ νὰ κίνης κρέτο.

Κι' ὁ Περικλῆς ἀπήνησε: «Μου 'στὸ Πατήριον
κακωρῶμα ἔφρασε μὲσ' ἀπὸ τὰ Πατῆρις
μὲ κάθε τῆς ἀνοήτους περιήγους σελῆς
κι' ἔκοψε καὶ ἔστικῶσε μαρξὶλικὸς φιλῆτις,
κι' εἶπα χαρὰ 'σὸν ἀγκυρῶν, γὰρ καὶ 'σὸν πωλοῦσῶτα,
ὅπου ἔμορετ καὶ βάρτασι σὶ τίτοις πρῶτομῶστα.»